

מיזם זכרון משפחתי

שיח משפחתי

שם הסיפור : גבורת אמונתה

שם המספר שמעיה הרשקוביץ

מקורות העשרה

התבוננתי כיצד נושאות אותה הבנות אל מחוץ לצריף. רבקה אנגלרד התעסקה בכריית הקבר. עדיין הייתה בשלבי החלמה, ובקושי רב הצליחה לאחוז בידיה את המעדר. אחר כל חפירה באדמה הקשה, נאלצה להפסיק לדקות ספורות, כדי לשוב ולאגור כוח.

מספר בנות נוספות, האחת חלשה מחברתה, הצטרפו לסילוק העפר. לאחר שעות של מאמצים אדירים, לא היה הקבר עמוק דיו. לבסוף, ישרה רבקה את גווה הכפוף, פסעה מספר פסיעות לאחור ואמדה במבטה את עומק הבור. "מספיק", הכריזה, "כעת הבה נקבור את הנפטרת"...

הבנות כיסו את הקבר הרענן בעפר, ואחר אמרו "קדיש" לעילוי נשמת חברתן. כמניין בנות, שעדיין התנוודדו הן עצמן בין החיים למוות, קידשו את שם ה', מכריזות בקול את הכרת התודה שלהן על שזכו, לראשונה מאז הגיען לעמק הבכא, להביא את חברתן לקבר ישראל.

[פרל בניש, 'הרוח שגברה על הדרקון']

אני יושבת בברגן-בלזן בין המתים, כי אין מי שיאספם ויביאם לקבורה. גם כאן אנו פוגשים ברגש החובה והמצפון היהודי: ארבע נערות נושאות שמיכה בארבעה קצותה. בתוך השמיכה מוטלת גווייה, אותה הן נושאות אל מקום הקבורה, אל ערמת הגוויות.

[רחל הורק, 'אמונה שעמדה במבחן']

נקודות לשיח

1. אילו מצוות אהובה ממשיכה לקיים בתקופת השואה?

2. מה המשמעות של קיום מצוות כשנמצאים במסתור ביער?

3. האם כבוד המת בצורה שרואים בעדות באה לידי ביטוי גם בצורת חיים "רגילה"?

בקשה ומשימה

1. צלמו את השיח המשפחתי או חלק ממנו (סרטון או סטילס) ושתפו אותנו ע"מ לשתף זאת לפייסבוק שלנו .
2. צלמו סרטון (בן 3-5 דקות) המתאים לימים שבין יום השואה ויום העצמאות. בו תעלו סיפור משפחתי קצר הקשור לתקופת הגלות, השואה, העלייה, הקליטה. של כל תפוצות ישראל. אנו נעלה את מקבץ הסיפורים לפייסבוק ולאטר הבית כך שיעמדו לרשות הציבור.

את התמונות והסרטונים שלחו בבקשה לווטצפ 0524700906